

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝΚΑΤΑΚΥΡΙΑΚΗΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ :

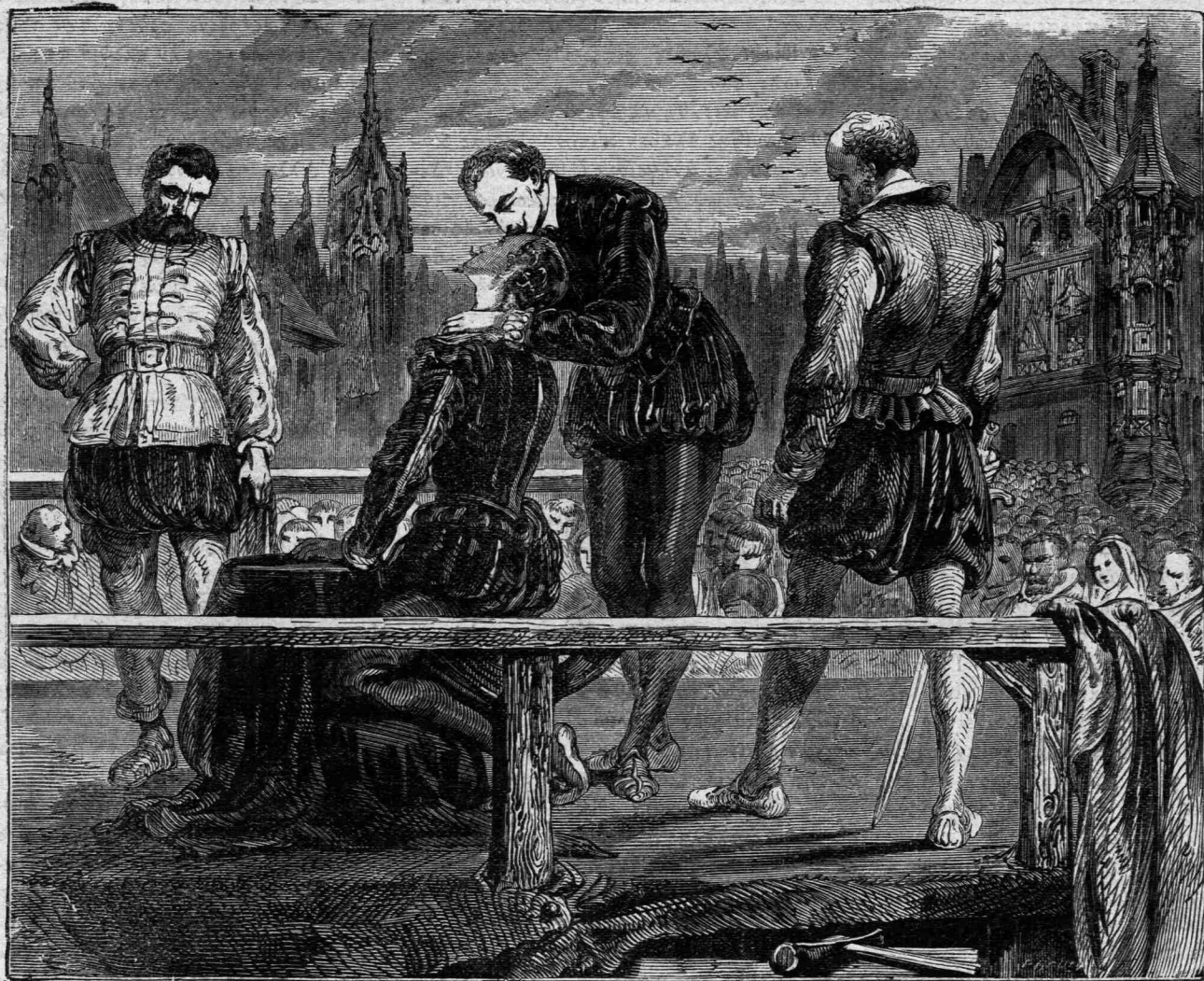
Οδός Πιπτιίων, ἀριθμὸς 3, πρὸς τὸ
τυπογραφεῖον τῆς «Κορίννης».

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ : Ἡ Βασίλισσα Μαρῶ, (μετὰ εἰκόνας) μυθιστορία Α. Δουμά, μετὰφ. Α. Σκαλίδου (Συν.). — Ἡ Λουομένη Χανούμισσα, μυθιστορία Λεῖλᾶ-Χανούμ (Συν.). — Δύο ἄνδρες σ' ἓνα ζευγάρι κίλτσες, Διήγημα *Amelie Perronet*.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις: δρ. δ, ταῖς ἡπάρχουσιν 6, τῷ ἑξωτερικῷ 10
ΦΙΛΑΔ προηγουμένου ἑπτά 20.
Αἰσυνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας
διὰ γραμματοσήμευ καὶ χαρτονομισμάτων.

— Ἐναγκάσθητί με, Δελαμόλ, καὶ ἀπόθανε μετὰ ἄρρους. (Σελ. 284).

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΜΑΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Μετὰφρ. Ἀλεξάνδρου Σκαλίδου.

[Συνέχεια ἴδε προηγούμενον φύλλον].

Σ'

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ἡ πένθιμος συνοδία διήλθε σιωπηλῶς τὰς δύο κινητὰς γεφύρας τῆς εἰρκτηῆς καὶ τὴν μεγάλην αὐλὴν τοῦ φρουρίου καὶ ἔφθασεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, διὰ τῶν ὑάλων τῆς ὁποίας ἀμυδρόν τι φῶς ἐφαίνετο χρωματίζον τὰς πελιδνὰς μορφὰς τῶν ἀποστόλων.

Ὁ Κοκονὰς ἀνέπνεε ἀπλήστως τὸν νυκτερινὸν ἀέρα, καὶ τοὶ κάθυγον ἐκ τῆς βροχῆς. Ἐβλεπε τὸ βαθὺ σκότος καὶ ἔχαιρε συλλογιζόμενος ὅτι πᾶσαι αἱ περιστάσεις αὐταὶ ὑπεβοήθουν τὴν φυγὴν του καὶ τὴν τοῦ φίλου του.

Ἔσχεν ἀνάγκην ἀπάσης αὐτοῦ τῆς θελήσεως, ἀπάσης αὐτοῦ τῆς συνέσεως, ἀπάσης αὐτοῦ τῆς ἰσχύος, ὅπως μὴ πηδήσῃ ἀπὸ τοῦ φορείου, ὅτε, φθὰς εἰς τὴν ἐκκλησίαν, εἶδε παρὰ τὸ θυσιαστήριον ὄγκον τινὰ ἐξηπλωμένον κατὰ γῆς καὶ τετυλιγμένον ἐν μεγάλῳ λευκῷ μανδύῳ.

Ἦτο ὁ Δελαμόλ.

Οἱ συνοδεύσαντες τὸ φορεῖον δύο στρα-

τιῶται ἐστάθησαν ἐκτος τῆς ἐκκλησίας.

— Ἐπειδὴ καὶ μᾶς κάμνουν τὴν ὑπερτάτην ταύτην χάριν νὰ μᾶς ἐνώσωσι μίαν φορὰν ἀκόμη, εἶπεν ὁ Κοκονὰς δι' ὅσῳ ἡδύνατο ἀσθενοῦς φωνῆς, φέρετέ με πλησίον τοῦ φίλου μου.

Οἱ φορεῖς δὲν εἶχον ἐναντίαν διαταγὴν, ὅθεν καὶ ἀνευ δυσκολίας ἐξετέλεσαν τὴν αἴτησιν τοῦ Κοκονὰς.

Ὁ Δελαμόλ ἦτο σύννους καὶ κάτωχρος. Ἡ κεφαλὴ του ἐστήριζετο ἐπὶ τοῦ μαρμαροῦ τοῦ τοίχου. Ἡ μέλαινα κόμη του καθιδρῶς καθίστα ἐπαισθητοτέρα τοῦ προσώπου του τὴν ὠχρότητα, καὶ ἐφαίνετο διατηρήσασα τὴν ἀκμυσίαν της,

ἀφου ἄπαξ ὠρθώθη ἐπὶ τῆς κεφαλῆς. Νεύσαντος τοῦ κλειδούχου, οἱ δύο ὑπηρέται ἀπεμακρύνθησαν ὅπως μεταβῶσιν εἰς ἀναζήτησιν τοῦ ἱερέως, κατ' αἴτησιν τοῦ Κοκονάς.

Ἦτο τὸ συμφωνηθὲν σύνθημα.

Ὁ Κοκονάς παρητέρει αὐτοὺς μετ' ἁγωνίας, ἀλλὰ δὲν εἶχε μόνος ἐπ' αὐτῶν προσηλωμένα φλογερὰ βλέμματα. Μόλις ἐκεῖνοι ἐγένοντο ἄφροντοι, καὶ δύο γυναῖκες ἐξεληθοῦσαι ὀπισθεν τοῦ βωμοῦ ὤρμησαν εἰς τὸν ναὸν φρικτωσάκι ἐκ τῆς χαρᾶς.

Ἡ Μαργαρίτα δραμοῦσα ἐνηγαλίσθη τὸν Δελαμόλ.

Ὁ νέος ἔρρηξε φοβεράν κραυγὴν, ὁμοίαν πρὸς ἐκείνας ἃς εἶχεν ἀκούσει ὁ Κοκονάς ἐν τῇ εἰρκτῇ καὶ αἰτίνες μικροῦ ἐδέησε νὰ καταστήσωσιν αὐτὸν παράφρονον.

— Θεέ μου! τί τρέχει Δελαμόλ; εἶπεν ἡ Μαργαρίτα ὀπισθοχωρήσασα ἐκ φρίκης.

Ὁ Δελαμόλ ἐξέπεμψε βαθὺν στεναγμὸν καὶ ἔφερε τὰς χεῖρας εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, ὡς θέλων νὰ μὴ ἰδῇ τὴν Μαργαρίταν.

Ἡ Μαργαρίτα ἐτρόμαξεν ἔτι μᾶλλον ἐκ τοῦ κινήματος τούτου.

— ὦ! τί ἔχεις; ἀνέκραξεν. Εἶσαι κα-
θημαχμένος;

Ὁ Κοκονάς, ὅστις ὀρμήσας εἰς τὸν βωμὸν εἶχε λάβει ἤδη τὸ ἐγχειρίδιον καὶ τότε ἐκράτει εἰς τὰς ἀγκάλας του τὴν Ἑρρικέτταν, ἐστράφη.

— Ἐγέρθητι, λοιπόν! ἔλεγεν ἡ Μαργαρίτα. Ἐγέρθητι, σὲ παρακαλῶ. Βλέπεις ὅτι εἶναι καιρός.

Μειδίσμα φοβεροῦ ἄλγους διήνοιξε τὰ πελιδνὰ χεῖλη τοῦ Δελαμόλ, ἅτινα ἐφαινοντο ὅτι δὲν θὰ ἐμειδίων πλέον.

— Προσφιλεστάτη βασιλίσσα! εἶπεν ὁ νέος. Δὲν ἐλάβετε ὑπ' ὄψιν τὴν Αἰκατερίναν, καὶ ἐπομένως τὸ ἔγκλημα. Ὑπέστην τὴν βάσκανον. Τὰ κόκκαλά μου εἶναι τε-
θραυσμένα. Τὸ σῶμά μου ὅλον εἶναι μία πληγὴ καὶ ἡ κίνησις τὴν ὁποίαν κάμνω τώρα, ὅπως φέρω τὰ χεῖλη μου ἐπὶ τοῦ μετώπου σας, μοῦ προξενεῖ ἀλγυδόνος χεῖρονος τοῦ θανάτου.

Καὶ πράγματι μέγαν καταβαλὼν ἁγῶνα καὶ ὠρύτερος ἔτι καταστάς, ὁ Δελαμόλ κατώρθωσε νὰ φέρῃ τὰ χεῖλη του ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς βασιλίσσης.

— Τὴν βάσανον! ἀνέκραξεν ὁ Κοκονάς. Ἀλλὰ καὶ ἐγὼ ὑπέστην αὐτήν. Καὶ τί! ὁ δῆμιος δὲν ἔκαμε καὶ διὰ σέ, τι ἔκαμε δι' ἐμέ;

Καὶ ὁ Πεδεμόντιος διηγῆθη λεπτομερῶς τὰ συμβάντα.

— Ἀ! εἶπεν ὁ Δελαμόλ. Τοῦτο ἐννοεῖται εὐκόλως. Σὺ ἐσφιγξας αὐτῷ τὴν χεῖρα κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς πρὸς αὐτὸν ἐπισκέψεώς μας. Ἐγὼ ἐλησμόνησα ὅτι πάντες οἱ ἄνθρωποι εἶναι ἀδελφοί. Ἐκαμα τὸν ὑπερήφανον, καὶ ὁ Θεὸς με τιμωρεῖ διὰ τὴν ὑπερηφάνειάν μου ταύτην. Δόξα τῷ Θεῷ!

Καὶ ὁ Δελαμόλ συνῆψε τὰς χεῖρας.

Ὁ Κοκονάς καὶ αἱ δύο γυναῖκες ἀντήλαξαν βλέμμα τρόμου.

— Ἐ! εἶπεν ὁ δεσμοφύλαξ, ὅστις πο-
ρευθεὶς εἰς τὴν θύραν ὅπως ἀκροασθῇ εἶχεν

ἤδη ἐπιστρέψει. Ἐ! μὴ χάνετε τὸν και-
ρόν, φίλτατε κύριε Κοκονάς. Τρυπήσατέ
με καὶ διορθώσατέ με ὡς ἄξιος εὐπατρί-
δης, διότι ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἔλθουν

Ἡ Μαργαρίτα εἶχε γονυπετήσῃ παρὰ τοῦ Δελαμόλ, ὁμοία πρὸς τὰ μαρμαρίνα ἐκεῖνα ἀγάλματα, τὰ ἐπὶ τῶν τάφων κύ-
πτοντα παρὰ τὸν ἀνδριάντα τοῦ τεθαμ-
μένου.

— Ἐ! φίλε, εἶπεν ὁ Κοκονάς, θάρρος! Ἐγὼ εἶμαι ἰσχυρός. Θὰ σὲ ἀναβιβάσω ἐπὶ τοῦ ἵππου σου, ἢ θὰ σὲ θέσω ἐμπρός μου ἂν δὲν δύνασαι νὰ κρατηθῇς ἐπὶ τοῦ ἐπιπίου. Ἀλλὰ ἄς φύγωμεν. Δὲν ἀκούεις τί λέγει αὐτὸς ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος; Πρό-
κειται περὶ τῆς ζωῆς.

Ὁ Δελαμόλ κατέβηκεν ὑπερτάτην προσ-
πάθειαν.

— Εἶναι ἀληθές, εἶπε. Πρόκειται περὶ τῆς ζωῆς σου.

Καὶ ἀπεπειράθη νὰ ἐγερθῇ.

Ὁ Ἀννίβας ἔλαβεν αὐτὸν εἰς τὰς ἁγ-
κάλας του καὶ ἀνήγειρεν ὄρθιον, ἐνῶ ὁ Δε-
λαμόλ ἐξέπεμψε μόνον ὑπόκωφόν τινα βρυχηθμόν. Ἀλλ' ὅτε ὁ Κοκονάς τὸν ἄφισεν ὅπως δράμῃ παρὰ τῷ δεσμοφύλακι, ὅτε ὁ δυστυχὴς νέος δὲν ὑπεστηρίζετο ἢ μόνον ὑπὸ τῶν δύο γυναικῶν, αἱ κνημαὶ του ἐ-
κάμφθησαν καί, μεθ' ὅλας τὰς προσπα-
θείας τῆς θρηνησοῦσας Μαργαρίτας, ἔπεσεν ὡς ὄγκος ἀδρανῆς, ἡ δὲ σπαρκατικὴ κραυ-
γὴ ἣν δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ ἀντήχησεν πενθίμως ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἐπὶ μακρόν.

— Βλέπετε, εἶπεν ὁ Δελαμόλ μετ' ἄλ-
γους, βλέπετε, βασιλίσσα μου, ἄφετέ με
λοιπόν. Ἐγκαταλείψατέ με, δίδουσα μοι
τὸν τελευταῖον ἀσπασμόν. Οὐδὲν εἶπον,
Μαργαρίτα. Τὸ μυστικόν σας ἔμεινεν ἐν
τῷ ἔρωτί μου καὶ θὰ ἀποθάνῃ μετ' ἐμοῦ.
Χαίρετε, βασιλίσσα μου, χαίρετε!...

Ἡ Μαργαρίτα ἡμιθανὴς καὶ αὐτὴ πε-
ριέβαλε διὰ τῶν βραχιόνων τῆς τὴν θελ-
κτικὴν ἐκείνην κεφαλὴν καὶ ἀπέθετο ἐπ'
αὐτῆς θρησκευτικὸν σχεδὸν ἀσπασμόν.

— Σὺ δέ, Ἀννίβα, εἶπεν ὁ Δελαμόλ,
σὺ ὅστις ἀπηλλάγης τῶν ἀλγυδόνων, σὺ
ὅστις εἶσαι νέος ἔτι καὶ δύνασαι νὰ ζήσης,
φύγε, φύγε φίλε μου, δός μοι τὴν ὑπερ-
τάτην ταύτην εὐχαρίστησιν, σώθητι.

— Ὁ καιρὸς παρέρχεται, ἀνέκραξεν ὁ
δεσμοφύλαξ. Σπεύσατε.

Ἡ Ἑρρικέττα προσεπάθει νὰ σύρῃ ἡσύ-
χωσ τὸν Ἀννίβαν, ἐνῶ ἡ Μαργαρίτα γο-
νυπετῆς ἐνώπιον τοῦ Δελαμόλ, τὴν κόμην
ἔχουσα λυτὴν καὶ διακρυρροῦσα, ὁμοίᾳζε
πρὸς τὴν Μαγδαληνὴν.

— Φύγε, Ἀννίβα, ἐπανέλαβεν ὁ Δελα-
μόλ, φύγε· μὴ δώσης εἰς τοὺς ἐχθρούς
μας τὸ εὐχάριστον δι' αὐτοὺς θέκμα τοῦ
θανάτου δύο ἀθῶων.

Ὁ Κοκονάς ἀπώθησεν ἐλαφρῶς τὴν
Ἑρρικέτταν, ἥτις ἔσυρεν αὐτὸν πρὸς τὴν
θύραν, καὶ ποιήσας ἐπίσημόν τινα χειρο-
νομίαν εἶπεν:

— Δέσποινα, δώσατε πρῶτον τὰ πεν-
τακόσια σκούδα, τὰ ὅποια ὑπεσχέθημεν
εἰς τὸν ἄνθρωπον τούτον.

— Ἴδου αὐτά, εἶπεν ἡ Ἑρρικέττα.

Τί τε στραφεὶς πρὸς τὸν Δελαμόλ καὶ

κινήσας θλεθερῶς τὴν κεφαλὴν προσέθετο:
— Σὺ δέ, ἀγαθὲ Δελαμόλ, μὲ προσ-
βάλλεις συλλογίζομενος καὶ μίαν στιγμὴν
ἔτι ὅτι δύναμαι νὰ σὲ ἀφίσω. Δὲν ὠρκί-
σθην νὰ ζήσω καὶ ν' ἀποθάνω μετὰ σοῦ;
Ἀλλ' ὑποφέρεις τόσον, πτωχέ μου φίλε,
ὥστε σὲ συγχωρῶ.

Καὶ κατεκλίθη παρὰ τὸν φίλον του,
οὐτινος κλινὰς ἠσπάσθη τὸ μέτωπον.

Εἴτα ἔσυρεν ἡρέμα, ὡς ἡ μήτηρ θὰ ἔ-
πραττε πρὸς τὸ τέκνον τῆς, τὴν κεφαλὴν
τοῦ Δελαμόλ, ἥτις ὀλισθήσασα ἐπὶ τοῦ
τοῦ τοίχου ἀνεπκύθη ἐπὶ τοῦ στήθους του.

Ἡ Μαργαρίτα ἦτο κατηφής. Εἶχε λά-
βει ἀπὸ τοῦ ἐδάφους τὸ ἐγχειρίδιον, ὅπερ
εἶχε διαφύγει τῶν χειρῶν τοῦ Κοκονάς.

— ὦ βασιλίσσα μου! εἶπεν ὁ Δελα-
μόλ, ὅστις ἐξέτεινε πρὸς αὐτὴν τοὺς βρα-
χιόνας, ἐνοήσας, τὴν σκέψιν τῆς ὡ βασι-
λίσσᾶ μου! μὴ λησμονήτε ὅτι ἀποθνήσκω
ὅπως ἐξαλείψω καὶ τὴν ἐσχάτην περὶ τοῦ
ἔρωτός μας ὑπόνοιαν!

— Ἀλλὰ τί δύναμαι νὰ κάμω διὰ σέ,
ἀφου δὲν δύναμαι ν' ἀποθάνω μετὰ σοῦ;
ἀνέκραξεν ἡ Μαργαρίτα ἐν ἀπελπισίᾳ.

— Δύνασαι νὰ μοῦ καταστήσης γλυ-
κὺν τὸν θάνατον καὶ μειδιδῶντα.

Ἡ Μαργαρίτα πλησιάζασα πρὸς αὐτὸν
συνῆψε τὰς χεῖρας, ὥσει λέγουσα αὐτῷ
νὰ ὁμιλήσῃ.

— Ἐνθυμεῖσαι τὴν ἐσπέραν ἐκείνην,
Μαργαρίτα, ὅτε ἀντὶ τῆς ζωῆς μου, τὴν
ὁποίαν τότε σοὶ προσέφερον καὶ τώρα σοὶ
δίδω, μοὶ ἔδωκες ἱερὰν τινα ὑπόσχεσιν;

Ἡ Μαργαρίτα ἀνεσκήρτησεν.

— Ἀ! τὴν ἐνθυμεῖσαι εἶπεν ὁ Δελα-
μόλ, διότι φρικτῆς.

— Ναί, ναί! τὴν ἐνθυμοῦμαι, εἶπεν ἡ
Μαργαρίτα, καὶ σοὶ ὀρκίζομαι εἰς τὴν
ψυχὴν μου, ὅτι θὰ τὴν ἐκτελέσω.

Καὶ ἡ Μαργαρίτα, ταῦτα λέγουσα, ἐ-
ξέτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὸν βωμόν, ὥσει
ἐπικαλουμένη τὸν Θεὸν μάρτυρα τοῦ
ὅρκου τῆς.

Τὸ πρόσωπον τοῦ Δελαμόλ ἐφαιδρύνθη,
ὥσει ἀκτὶς οὐρανία κατῆλθεν ἐπ' αὐτόν.

— Ἐρχονται, εἶπεν ὁ δεσμοφύλαξ.

Ἡ Μαργαρίτα ῥῆξασα ὀξείαν κραυγὴν
ὤρμησε πρὸς τὸν Δελαμόλ. Ἀλλ' ὁ φόβος
μὴ διπλασιάσῃ τὰς ἀλγυδόνος του ἀνε-
χαίτισεν αὐτὴν τρέμουσαν.

Ἡ Ἑρρικέττα θείσας τὰ χεῖλη ἐπὶ τοῦ
μετώπου τοῦ Κοκονάς, εἶπε:

— Σὲ ἐννοῶ, Ἀννίβα μου, καὶ ὑπερη-
φανεύομαι διὰ σέ. Εἰζεύρω καλῶς ὅτι ὁ
ἡρωϊσμός σου σὲ φέρει εἰς τὸν θάνατον.

Ἀλλὰ σὲ ἀγαπῶ διὰ τὸν ἡρωϊσμόν σου
αὐτόν. Σοὶ ὀρκίζομαι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ
αὐτόν, ὅτι θὰ σὲ ἀγαπῶ ὑπὲρ πᾶν ἄλλο ἐν τῷ
κόσμῳ τούτῳ, ὅτι δὲ ἡ Μαργαρίτα ὠρ-
κίσθη νὰ κάμῃ διὰ τὸν Δελαμόλ, καὶ τοι
ἀγνοῶ περὶ τίνος πρόκειται, σοὶ ὀρκίζομαι
νὰ τὸ κάμω καὶ ἐγὼ διὰ σέ.

Καὶ ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὴν Μαργα-
ρίταν.

— Ἀξιόλογα! εἶπεν ὁ Κοκονάς. Εὐ-
χαριστῶ.

— Πρὶν ἢ με ἐγκαταλείψῃς, βασιλίσσα
μου, εἶπεν ὁ Δελαμόλ, μίαν τελευταίαν

χάριν. Δός μοι ἐν ἐνθύμιον ὅποιον δήποτε, διὰ νὰ τὸ ἀσπάζωμαι ὅταν θ' ἀναβῶ εἰς τὸ ἱκρίωμα.

— Ἀ! ναι! ἀνέκραξεν ἡ Μαργαρίτα, λάβε!

Καὶ ἀποσπάρσασα ἀπὸ τὸν λαιμόν της χρυσοῦν μικρὸν φυλακτήριον, ἀνηρτημένον ἀπὸ χρυσῆς ἀλύσου:

— Λάβε, εἶπεν. Εἶναι φυλακτὸν τὸ ὁποῖον φέρω ἀπὸ τῆς βρεφικῆς μου ἡλικίας. Ἡ μήτηρ μου τὸ ἐκρέμασεν εἰς τὸν λαιμόν μου ὅταν ἤμην μικρὰ καὶ με' ἡγάπα ἔτι. Ἀνῆκεν εἰς τὸν θεῖον μου Πάπαν Κλήμεντα, πάντοτε δὲ τὸ ἔφερον μετ' ἐμοῦ. Λάβε το.

Ὁ Δελαμόλ λαβὼν τὸ φυλακτήριον, ἡσπάσθη αὐτὸ ἀπλήστως.

— Ἀνοίγουν τὴν θύραν, εἶπεν ὁ δεσμι-φύλαξ.

Αἱ δύο γυναῖκες ὁρμήσασαι ἐγένοντο ἄφροντοι ὀπίσθεν τοῦ θυσιαστηρίου. Κατὰ τὴν αὐτὴν δὲ στιγμὴν, εἰσῆλθεν ὁ ἱερεὺς.

ΞΑ'

Η ΠΛΑΤΕΙΑ ΤΗΣ ΓΡΕΒΗΣ

Ἦτο ἡ ἐβδόμη τῆς πρωίας. Τὸ πληθὸς συνωστίζετο θορυβοῦν εἰς τὰς πλατείας, εἰς τοὺς δρόμους, εἰς τὰς κρηπίδας.

Τὴν δεκάτην, αὐτὸ ἐκεῖνο τὸ ἀμάξιον, ἐπὶ τοῦ ὁποίου οἱ δύο φίλοι, μετὰ τὴν μονομαχίαν των, εἶχον μεταφερθῆ εἰς τὸ Λουδρον ἡμιθανεῖς, ἀναχωρήσαν ἐκ τῶν Βιγκεννῶν, διήρχετο βραδέως τὴν ὁδὸν Ἀγρίου Ἀρτωρίου, καὶ κατὰ τὴν διάβασίν του οἱ θεαταί, οὔτινες ἔσπευδον τόσῳ ὥστε κατεπάτουν ἀλλήλους, ἔμενον ἀκίνητοι ὡς ἀγάλματα.

Καὶ πράγματι τὴν ἡμέραν ἐκείνην σπαρταξικάρδιον θέαμα προσήνεγκεν ἡ βασιλομήτωρ εἰς τὸν λαὸν τῶν Παρισίων.

Ἐν τῷ ἀμαξίῳ ἐκεῖνῳ ἦσαν κεκλιμένοι ἐπὶ ἀχύρων δύο νέοι, γυμνὴν ἔχοντες τὴν κεφαλὴν καὶ μελανεῖμονες. Ὁ Κοκονὰς ἔφερεν ἐπὶ τῶν γονάτων του τὸν Δελαμόλ, οὗτινος τὰ βλέμματα περιεπλανῶντο τῆδε κάκεισε.

Τὸ πλῆθος ἐθορύβει. Εἶχε διαδοθῆ ὅτι ὁ Δελαμόλ ἀπέθνησκε χωρὶς νὰ ὁμολογήσῃ τι, ἐνῷ ὁ Κοκονὰς μὴ δυνηθεὶς νὰ ὑπομείνῃ τὰς ἀλγηδύνας εἶχεν ἀποκαλύψει πανθ' ὅσα ἐγνώριζεν.

Ὡς ἐκ τούτου ἐκράυαζον πανταχόθεν:

— Βλέπετε αὐτὸν τὸν κόκκινον! Αὐτὸς ὡμίλησεν! Αὐτὸς τὰ εἶπεν ὅλα! Εἶναι ἕνας δειλός, ὁ ὁποῖος προξενεῖ τὸν θάνατον καὶ τοῦ ἄλλου. Ὁ ἄλλος ἀπεναντίας ἕνας γενναῖος! τίποτε δὲν εἶπε.

Οἱ δύο νέοι ἤκουον ταῦτα πάντα, καὶ ἐνῷ ὁ Δελαμόλ ἔσφιγγε τὴν χεῖρα τοῦ φίλου του, οὗτος ἔρριπτεν περιφρονητικὸν βλέμμα ἐπὶ τοῦ ἀνοήτου πλήθους, ὡσανεὶ ἔβλεπεν αὐτὸ ἀπὸ θριαμβευτικῆς ἀμάξης.

Ἡ δυστυχία εἶχεν ἐξευγενίσαι τὴν μορφήν τοῦ Κοκονὰς, ὡς ὁ θάνατος θὰ ἀπεθέου τὴν ψυχὴν του.

— Πλησιάζομεν; ἠρώτησεν ὁ Δελαμόλ. Δὲν ἀντέχω πλέον, φίλε μου. Φοβοῦμαι ὅτι θὰ λιποθυμήσω.

— Περίμενε, Δελαμόλ. Τώρα θὰ ἀπεράσωμεν ἀπὸ τὴν ὁδὸν Τιζῶν καὶ ἀπὸ τὴν

ὁδὸν Κώδωνος. Παρατήρησέ ὀλίγον.

— ὦ! σήκωσέ με ὀλίγον διὰ νὰ ἰδῶ τὴν εὐδαίμονα ἐκείνην οἰκίαν, μίαν φορὰν ἀκόμη.

Ὁ Κοκονὰς ἐκτείνας τὴν χεῖρα ἔθιξε τὸν ὦμον τοῦ δημίου, ὅστις ἐκάθητο ἐμπρὸς καὶ ὠδήγει τὸν ἵππον.

— Μάστορα! εἶπεν αὐτῷ. Κάμε μας τὴν χάριν στάσου ὀλίγον ἐμπρὸς εἰς τὴν ὁδὸν Τιζῶν.

Ὁ Καβὸς ἐποίησε διὰ τῆς κεφαλῆς καταφατικὸν σημεῖον καὶ φθὰς ἀπέναντι τῆς ὁδοῦ Τιζῶν ἔστη.

— Ὁ Δελαμόλ ἠγέρθη μετὰ δυσκολίας, βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ Κοκονὰς. Παρατήρησε δακρύων τὴν μικρὰν καὶ ἡσυχον ἐκείνην οἰκίαν, κεκλεισμένην ὡς τάφος. Στεναγμὸς ἐξώγκωσε τὸ στήθος του καὶ εἶπε χαμηλῇ τῇ φωνῇ:

— Χαῖρε νεότης, ἔρω, ζωὴ!

Καὶ ἡ κεφαλὴ αὐτοῦ ἔκλινεν ἐπὶ τοῦ στήθους.

— Θάρος! εἶπεν ὁ Κοκονὰς. Ἴσως ἀνεύρωμεν πάντα ταῦτα εἰς τὸν οὐρανόν.

— Τὸ πιστεύεις; ἐψιθύρισε ὁ Δελαμόλ.

Τὸ πιστεύω, διότι μοὶ τὸ εἶπεν ὁ ἱερεὺς καὶ πρὸ πάντων διότι τὸ ἐλπίζω. Ἀλλὰ μὴ λιποθυμήσης, φίλε μου! Αὐτοὶ οἱ ἄθλιοι θὰ γελάσουν μαζὺ μας.

Ὁ Καβὸς ἤκουσε τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις, καὶ ἐνῷ διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς ἐμάστισε τὸν ἵππον, ἔτεινε διὰ τῆς ἄλλης χωρὶς νὰ τὸν ἰδῇ κἀνεῖς εἰς τὸν Κοκονὰς μικρὸν σπόγγον πλήρη ὀξέος τινὸς διεγερτικοῦ, ὅπερ ἐνεψύχωσε τὸν Δελαμόλ ὁσφρανθέντα αὐτὸ καὶ τρίψαντα δι' αὐτοῦ τοὺς κροτάφους του.

— Ἀ! εἶπεν ὁ Δελαμόλ. Ἀνεγεννήθην!

Καὶ ἡσπάσθη τὸ φυλακτήριον, ὅπερ ἐκρέματο εἰς τὸν λαιμόν του ἀπὸ τῆς χρυσῆς ἀλύσου.

Φθάσαντες εἰς τὴν γωνίαν τῆς κρηπίδος καὶ κάμψαντες τὸ ὑπὸ Ἑρρίκου τοῦ Β' οἰκοδομηθέν θελκτικὸν μικρὸν κτίριον διέκριναν τὸ ἱκρίωμα ὑψούμενον ὡς ἐπίχωμα γυμνὸν καὶ καθημαγμένον, ὅπερ ἐδέσποζε πασῶν τῶν κεφαλῶν.

— Φίλε, εἶπεν ὁ Δελαμόλ, ἐπεθύμουν ν' ἀποθάνω πρῶτος.

Ὁ Κοκονὰς ἔθιξε αὐθὺς διὰ τῆς χειρὸς τὸν ὦμον τοῦ δημίου.

— Τί τρέχει, εὐπατρίδα μου; εἶπεν οὗτος στραφείς.

— Ἀγαθὲ ἄνθρωπε, εἶπεν ὁ Κοκονὰς, θέλεις νὰ με εὐχαριστήσης, δὲν ἔχει οὕτω; Μοῦ τὸ εἶπες τοῦλάχιστον.

— Ναί, καὶ σὰς τὸ ἐπαναλαμβάνω.

— Νά, ὁ φίλος μου ὁ ὁποῖος ὑπέφερε περισσότερον ἀπὸ ἐμέ, καὶ ὡς ἐκ τούτου εἶναι ὀλιγώτερον ἰσχυρός...

— Ἐ! καὶ τί;

— Μοῦ λέγει ὅτι θὰ ὑπέφερε πολὺ, ἂν με ἔβλεπε ν' ἀποθάνω πρῶτος. Ἀλλῶς τε, ἂν ἀποθάνω ἐγὼ πρῶτος δὲν θὰ ἦναι ποῖος νὰ τὸν ἀνακίσσῃ εἰς τὸ ἱκρίωμα.

— Καλὰ, καλὰ, εἶπεν ὁ δημῖος ἀπομάξας ἐν δάκρυ διὰ τοῦ ἀντιστρόφου τῆς χειρὸς. Μείνετε ἡσυχος. Θὰ κάμω ὅτι ἐπιθυμεῖτε.

— Καὶ με' ἐν μόνον κτύπημα δὲν ἔχει οὕτω; εἶπε χαμηλῇ τῇ φωνῇ ὁ Πεδεμόντιος.

— Με' ἐν μόνον.

— Ἐχει καλῶς. Ἄν θὰ ἐπαναλάβῃς, ἐπανάλαβε τοῦλάχιστον εἰς ἐμέ.

Τὸ ἀμάξιον ἔστη, εἶχον φθάσει. Ὁ Κοκονὰς ἐκκύψε διὰ τοῦ πύλου του τὴν κεφαλὴν.

Θόρυβος, ὅμοιος πρὸς τὸν τῶν θαλασσίων κυμάτων, προσέβαλε τὰ ὦτα τοῦ Δελαμόλ. Ἡθέλησε νὰ ἐγερθῇ, ἀλλ' ἔλειψαν αὐτῷ αἱ δυνάμεις. Ἐδέησε δὲ ὅπως ὁ Καβὸς καὶ ὁ Κοκονὰς ὑποστηρίξωσιν αὐτόν.

Ἡ πλατεῖα ἦτο πλήρης κεφαλῶν. Αἱ βαθμίδες τοῦ Δημαρχείου ἐφαίνοντο ἀμφιθέκτρον πλῆρες θεατῶν. Ἐν ἐκάστῳ προαύρῳ ἦσαν πρόσωπα πλήρη περιέργειας, ὧν τὰ ὄμματα ἠκτινοῦσθουν.

Ὅτε εἶδον τὸν ὠραῖον ἐκείνον νέον, μὴ δυνάμενον νὰ σταθῇ εἰς τοὺς πόδας του, καταβάλλοντα ὑπέρτατον ἀγῶνα ὅπως ἀναβῇ μόνος ἐπὶ τοῦ ἱκρίωματος, βοὴ φοβερὰ ἠκούσθη, ὡσεὶ κραυγὴ γενικῆς ἀπογνώσεως. Οἱ ἄνδρες ἐβρυχώντο, αἱ γυναῖκες ὠλόλυσον.

— Εἰς τῶν ἐπιτηδειοτέρων νέων τῆς αὐλῆς, ἔλεγον οἱ ἄνδρες, καὶ ὄχι εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς Γρέβης, ἀλλ' εἰς τὸ *Préaux-Clercs* ἔπρεπε ν' ἀποθάνῃ.

— Πόσον εἶναι ὠραῖος! Πόσον εἶναι ὠχρὸς! ἔλεγον αἱ γυναῖκες. Αὐτὸς εἶναι ὁ ὁποῖος δὲν ὡμολόγησε τίποτε.

— Φίλε, εἶπεν ὁ Δελαμόλ, δὲν δύναμαι νὰ στηριχθῶ. Φέρε με.

— Περίμενε, εἶπεν ὁ Κοκονὰς.

Καὶ ἐποίησε σημεῖόν τι εἰς τὸν δῆμιον, ὅστις ἀπεμακρύνθη. Εἴτα κύψας ἔλαβε τὸν Δελαμόλ εἰς τὰς ἀγκάλας του ὡσανεὶ ἦτο παιδίον, καὶ ἀνῆλθε στερεῶ τῷ βήματι τὰς βαθμίδας τοῦ ἱκρίωματος, ὅπου ἐν μέσῳ τῶν φρενητιῶδων ἐπευφημιῶν τοῦ πλήθους ἀπέθετο τὸν Δελαμόλ.

Ὁ Κοκονὰς ἐχαίρετισεν ἀποκαλυφθείς.

Εἴτα ἔρριψε τὸν πύλον του παρ' αὐτόν ἐπὶ τοῦ ἱκρίωματος.

— Κύτταξε καλῶς περίξ, εἶπεν ὁ Δελαμόλ. Δὲν διακρίνεις αὐτάς;

Ὁ Κοκονὰς περιέφερε βραδέως τὸ βλέμμα, ὅπερ προσήλωσεν ἐπὶ τινος σημείου. Χωρὶς δὲ νὰ στραφῇ ἐξέτεινε τὴν χεῖρα καὶ ἔθιξε τὸν ὦμον τοῦ Δελαμόλ.

— Κύτταξε, εἶπεν αὐτῷ, τὸ παράθυρον τοῦ πυργίσκου ἐκεῖνου.

Καὶ διὰ τῆς ἐτέρας χειρὸς ἐδείκνυσεν αὐτῷ τὸ μικρὸν κτίριον τὸ ὑπάρχον ἐτι μεταξὺ τῆς ὁδοῦ *Vanneperie* καὶ τῆς ὁδοῦ *Moulon*, λείψανον τῶν παρελθόντων αἰώνων.

Δύο γυναῖκες μελανειμονοῦσαι ἐκάθηντο ἡ μία παρὰ τὴν ἄλλην, οὐχὶ εἰς τὸ παράθυρον, ἀλλὰ μικρὸν τι ἐνδότερον.

— Ἀ! εἶπεν ὁ Δελαμόλ. Ἐν τι ἐφοβούμην, μὴ ἀποθάνω χωρὶς νὰ τὴν ἐπανιδῶ. Τὴν ἐπανεῖδον, τώρα δύναμαι νὰ ἀποθάνω.

Καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων προσηλωμένους ἐπὶ τοῦ μικροῦ παραθύρου, ἔφερε τὸ

φυλακτήριον εἰς τὰ χεῖλη καὶ κατησπάσθη αὐτό.

Ὁ Κοκονὰς ἐχαίρειτις τὰς δύο γυναῖκας. μεθ' ὅσης χάριτος θὰ ἐχαίρειτις αὐτὰς καὶ ἐν τινὶ αἰθούσῃ.

Εἰς τὸν χαιρετισμὸν τοῦτον αὐταὶ ἀπήντησαν σείουσαι τὰ δακρύδρεκτα μανθλιά των.

Τότε ὁ Καβὸς ἔθιξε διὰ τοῦ δακτύλου τὸν ὦμον τοῦ Κοκονὰς, ποιήσας αὐτῷ ἐκφραστικὸν τι σημεῖον.

— Ναί, ναί, εἶπεν ὁ Πεδεμόντιος.

Καὶ στραφεὶς πρὸς τὸν Δελαμόλ:

— Ἐνχαλισθῆτί με, εἶπεν αὐτῷ καὶ ἀπόθανε μετὰ θάρρους. Τοῦτο δὲν θὰ σοὶ ἦναι δύσκολον, διότι εἶσαι τόσο γενναῖος!

— Ἄ! εἶπεν ὁ Δελαμόλ. Οὐδεμίαν ἀξίαν θὰ ἔχῃ τὸ ἀπέναντι τοῦ θανάτου θάρρος μου. Ὑποφέρω τόσο!

Ὁ ἱερεὺς πλησιάζας ἔπεινε τὸν σταυρὸν εἰς τὸν Δελαμόλ, ὅστις ἔδειξεν αὐτῷ τὸ φυλακτήριον, ὅπερ ἐκράτει εἰς τὴν χεῖρα.

— Ἀδιάφορον! εἶπεν ὁ ἱερεὺς. Ζητήσατε τὴν ἰσχὺν παρ' ἐκείνου ὅστις ὑπέφερεν ὅτι καὶ σεῖς θὰ ὑποφέρετε.

Ὁ Δελαμόλ ἠσπάσθη τοὺς πόδας τοῦ Χριστοῦ.

— Συστήσατέ με, εἰς τὰς προσευχὰς τῶν καλογραιῶν τῆς Παναγίας.

— Σπεῦσον, σπεῦσον, Δελαμόλ, εἶπεν ὁ Κοκονὰς, διότι μοὺ κάμνεις τόσο κακόν, ὥστε ἀρχίζω νὰ τὰ χάνω καὶ ἐγώ.

— Εἶμαι ἔτοιμος, εἶπεν ὁ Δελαμόλ.

— Δύνασθε νὰ κρατῆτε τὴν κεφαλὴν σας ὀλίγον τι δεξιᾷ; εἶπεν ὁ Καβὸς, ἐτοιμάζων τὴν σπάθην του ὅπισθεν τοῦ Δελαμόλ.

— Τὸ ἐλπίζω, εἶπεν οὗτος.

— Τότε καλὰ θὰ τὰ καταφέρωμεν.

— Ἀλλὰ καὶ σεῖς, εἶπεν ὁ Δελαμόλ, μὴ λησμονήσετε ὅτι σὰς παρήγγειλα. Τὸ φυλακτὸν τοῦτο θὰ σὰς ἀνοίξῃ τὰς θύρας.

— Μείνετε ἡσυχος. Ἀλλὰ προσπαθήσατε νὰ κρατῆτε τὴν κεφαλὴν σας ὀλίγον τι δεξιᾷ. Ὁ Δελαμόλ ἤγειρε τὴν κεφαλὴν καὶ στρέψας τὰ ὄμματα πρὸς τὸν πυργίσκον:

— Χαῖρε, Μαργαρίτα, εἶπεν. Ἔσο εὐ...

Δὲν ἐτελείωσε τὴν λέξιν. Ἡ σπάθη τοῦ Καβὸς ἐξήστραψε, καὶ ἡ κεφαλὴ τοῦ Δελαμόλ ἐκυλίσθη εἰς τοὺς πόδας τοῦ Κοκονὰς.

Τὸ σῶμα ἐξετάθη ἡσύχως ὥσεί κατεκλίνετο.

Κραυγὴ μεγάλη ἠκούσθη, ἀποτελεσθεῖσα ἐκ τῶν κραυγῶν τῶν ἐκεῖ παρευρισκομένων μυρίων γυναικῶν, ἀλλ' ὁ Κοκονὰς ἐνόμισεν ὅτι ἐν μέσῳ ὧν αὐτῶν ἤκουσε μίαν ὀδυτέραν, ἀλγεινότεραν ὧν τῶν ἄλλων.

— Εὐχαριστῶ, ἀγαθὴ μου φίλε, εὐχαριστῶ, εἶπεν ὁ Κοκονὰς πρὸς τὸν δῆμιον, τείνας πρὸς αὐτὸν καὶ τρίτην φορὰν τὴν χεῖρά του.

— Γιέ μου εἶπεν ὁ ἱερεὺς, δὲν ἔχετε τίποτε νὰ ἐμπιστευθῆτε εἰς τὸν Θεόν;

— Ὅχι, πάτερ μου. Ὅτι εἶχον νὰ εἰπῶ, τὸ εἶπον πρὸς ὑμᾶς χθές.

Εἶτα στραφεὶς πρὸς τὸν Καβὸς:

— Ἐμπρός, δῆμιε, τελευταίέ μου φίλε, εἶπεν. Μίαν ὑπηρεσίαν ἔτι. Καὶ πρὶν ἢ γονυπετήσῃ, περιέφερεν ἐπὶ τοῦ πλήθους τὸ βλέμμα τόσῳ ἥρεμον, τόσῳ γαλήνιον, ὥστε ψιθυρισμὸς θαυμασμοῦ ἠκούσθη κοιλακεύσας τὴν ὑπερηφανίαν του. Τότε ἀσπασθεὶς τὰ ἰώδη χεῖλη τῆς κεφαλῆς τοῦ φίλου του, ἔρριψε τελευταῖον βλέμμα πρὸς τὸν πυργίσκον καὶ ἐγονυπέτησε, σφίγγων δὲ τὴν προσφιλεστάτην τοῦ Δελαμόλ κεφαλὴν ἐπὶ τῆς καρδίας του, εἶπε:

— Ἡ σειρά μου τώρα.

Δὲν ἐπρόφθασεν ὅμως νὰ τελειώσῃ, καὶ ὁ Καβὸς ἀπέκασε τὴν κεφαλὴν του.

Μετὰ τὸ κτύπημα τοῦτο νευρικός τρόμος κατέλαβε τὸν ἀξιόλογον ἐκείνον ἀνθρώπον.

— Ὡ! εἶπεν, ἦτο καιρὸς νὰ τελειώσῃ. Τὸ πτωχὸν παιδίον!

Καὶ μετὰ κόπου ἀπέσπασεν ἀπὸ τῶν συνεσφιγμένων χειρῶν τοῦ Δελαμόλ τὸ χρυσοῦν φυλακτήριον, καὶ ἔρριψε τὸν μανδύαν του ἐπὶ τῶν πτωμάτων, τὰ ὅποια τὸ ἀμάξιον ἐμελλε νὰ φέρῃ εἰς τὴν οἰκίαν του.

Τοῦ θεάματος τελειώσαντος, τὸ πλῆθος ἀπεσύρθη.

[Ἐπειτα συνέχεια]

Η ΛΟΥΟΜΕΝΗ ΧΑΝΟΥΜΙΣΣΑ

ὑΠὸ ΛΕΪΛΑ - ΧΑΝΟΥΜ.

(Συνέχεια τῆς προηγούμενης φύλλου).

Καθ' ἣν στιγμὴν τὸ ἀκάτιον ἀπεμακρύνετο ἀπὸ τῆς προκυμαλίας τοῦ Μπεσικτάς, ἡ θυρὶς τοῦ Σέιχ-ούλ-Ἰσλάμ ἠνεώχθη καὶ ὁ γέρον ἐστηρίχθη παρὰ τινὶ ὠχρῷ νεανίᾳ. Ἀμφότεροι ἠκολούθησαν μετὰ τῆς αὐτῆς προσοχῆς τὸ λεπτὸν ἀκάτιον, ὅπερ ἀπεμακρύνετο ταχέως. Ὁ πατήρ καὶ ὁ ἐραστής εἶχον ἐν τῷ βλέμματι τὴν αὐτὴν ἔκφρασιν τῆς στοργῆς.

Ἡ Γκιούλ-Χανούμ τοὺς εἶδε, καὶ θεῖσα τὴν κεκαλυμμένην χεῖρά της ἐπὶ τῶν χειλέων καὶ εἶτα ἐπὶ τοῦ μετώπου ἐχαίρειτις τοὺς δύο ἀνδρας, οὔτινες ἐμειδίασαν ἀμφότεροι.

Τὸ καίκιον διήλθεν ἔμπροσθεν τοῦ Βεηλέρ-Βέν, χωρίου ἐπὶ τῆς Ἀσιατικῆς ὁχθῆς τοῦ Βοσπόρου, ὅπου βραδύτερον ὁ Ἀβδούλ-Ἀζίζ ἐμελλε νὰ κτίσῃ τοσοῦτον ὠραῖον παλάτιον παρέκαμψαν εἶτα τὰ δύο Χισάρια, πύργους ἀφωπλισμένους, ἐν οἷς οἱ Τυῦρκοι ἔκτισαν ἐπὶ τῶν παλαιῶν ἐπαλξεων, ἡλικίας ἐνὸς αἰῶνος, τὰς εὐθραύστους ξυλῖνας οἰκίας των.

Μετὰ ταῦτα ἔπεται τὸ Ἐμργιὰι, ἐξοχὴ προνομιοῦχος τοῦ ἀντιβασιλέως τῆς Αἰγύπτου, ἀφῖνον ἀριστερόθεν τὸ Γεϊλκιὺ καὶ τὰ Θεραπιὰ, χωρία ἐπὶ τῆς εὐρωπαϊκῆς ἀκτῆς, τὸ καίκιον προσωρμίσθη εἰς τὴν ἀπέναντι ἀκτὴν ἐν Βέϊκος. Ἦδη ἱκανὸς ἀριθμὸς καϊκιῶν εἶχε συναχθῆ εἰς τὰ παραλία τοῦ Χιουγκιάρ-Ἰσκε-λεσί. Αἱ χανούμισσαι, αἵτινες πορεύονται ἐκεῖσαι ἵνα προγευματίσωσιν ἐπὶ τῆς χλόης, πολὺ πρῶτ' ἐγείρονται, ὥς τὰ παιδία ἐν ἡμέρᾳ ἀργίας. Ἡ Γκιούλ-Χανούμ

ἔμεινεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἐν τῷ πατρικῷ μεγάρῳ, ὅσον ἐχρειάζετο ἵνα φάγῃ χαβιάριον πρόσφατον, ἐλαίᾳς, πιλάφιον καὶ ὀπώρας—τὸ προσφιλὲς ἐκεῖνο πρόγευμα τῶν Ὁθωμανιδῶν,—καὶ νὰ ἐγκατοπτρισθῇ εἰς μέγα κάτοπτρον, ἵνα προσάψῃ μεθοδικῶς τὰς πτυχὰς τοῦ λεπτοῦ ριασμακίου τῆς. Εἶτα δὲ διέταξε νὰ προσαγάγωσιν ἀναξιν βοήλακτον, ὄχημα ξύλινον, σκεπζόμενον δι' ὀροφῆς ἢ σκηνῆς καμπύλης, ἐν ᾧ συσσωρεύουσι τάπητας καὶ προσκεφάλαια. καὶ ὅπερ σύρεται ὑπὸ δύο μελανῶν βουβάων, κεκοσμημένων διὰ περιδεραίων ἐκ πολυχρῶν ὑάλων, καὶ ὑπὸ μεγάλων κεράτων ταινιοστολιστῶν. Τὸ τοιοῦτον ὄχημα, τὸ μόνον εἶδος, ὅπερ ἡδύνακτο νὰ εὖρῃ τις ἐν Βέϊκος, ἐμελλε νὰ φέρῃ τὰς νεαρὰς γυναῖκας εἰς τὸ ὄρος τῶν Γιγάντων. Ἡ Ἀρμενὶς Ναζίκ εἶχε παραχωρήσει τὴν θέσιν τῆς καὶ ἐμπιστευθῇ τὴν φύλαξιν τῆς Γκιούλ-Χανούμ εἰς γειτονίσας τῆς ἐξοχῆς, ἐλθούσας ἵνα χαιρετίσωσιν τὴν νεάνίδα. Ἡ τροφὸς ὤφειλε νὰ μείνῃ ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἵνα παρασκευάσῃ τὰ τῆς ἐγκαταστάσεως τῆς ἐσπέρας ἐν τῷ μεγάλῳ κονακίῳ, ὅπερ ἐπὶ ἔτος ἤδη ἔμενεν ἀκατοίκητον.

Ἡ Γκιούλ-Χανούμ ἐφαίνετο εὐθυμὸς μέχρι παραφορᾶς· τῷ ὄντι ἦτο ἐν νευρικῇ καταστάσει καὶ τεταραχμένῃ καθ' ὅσον δὲ ἐπλησίαζον εἰς Τοκάτην ἠσθάνετο ἐκυτὴν συγκεκινημένην. Μήπως ἐμελλε νὰ κάμῃ κακὴν πράξιν; Ὁ σουλτάνος τὴν περιέμενεν ἢ ἀπλῶς ἤθελε τῇ στείλει μήνυμα; Ἐτρεψε τὴν συνάντησίν του, καὶ ὅμως διὰ νὰ τὸν ἴδῃ πάλιν δὲν ἐμελλε νὰ ψευσθῇ εἰς τὸν πατέρα καὶ τὰς δούλας τῆς;

Ἡ κοιλὰς τοῦ Βέϊκος μετὰ τῶν ὑψηλῶν πλατάνων τῆς, τῆς πυκνῆς καὶ πεποικιλμένης δι' ὀμίλων Ὁθωμανιδῶν χλόης τῆς, καὶ τῆς εὐρείας καὶ ἀμμοστρώτου ὁδοῦ τῆς, ἦτις ἄγει καμπτομένη ἐπὶ τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους τῶν Γιγάντων, ποσῶς δὲν ἀπησχόλει τὸν νοῦν τῆς Γκιούλ. Ἐζήτει πρόφασιν ἵν' ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τῶν συντρόφων τῆς, ὅπως εἰσέλθῃ μόνη εἰς τὸ κιόσκι τῆς Τοκάτης, οὔτινος διεκρίνοντο ἤδη διὰ μέσῳ παραπετάσματος ἐκ φυτείας οἱ λευκοὶ τοῖχοι καὶ ἡ ποικιλόκαμptos στέγη.

Ἐστηριγμένη ἐπὶ τῶν πλευρῶν τῆς ἀμάξης, αἵτινες ἦσαν ἐστρωμέναι με μακρὰ προσκέφαλα ἐκ βελούδου καὶ με πυκνοὺς τάπητας, αἱ νεαρὶ γυναῖκες ἐκάπνιζον τὸ σιγάρον, ἔχουσιν δὲ τὸ γασμάκιον μέχρι τῆς σιαγόνης συνεζήτουν περὶ τοῦ μέρους ὅπου ἤθελον ἀριστήσῃ. Θὰ ἴστατο παρὰ τοὺς πρόπιδας τοῦ ὄρους ἢ ἐπὶ τοῦ ὀροπεδίου ἐν ἀποστάσει βημάτων τινῶν ἀπὸ τοῦ τζαμίου, ὅθεν φαίνεται ὅλος ὁ Βόσπορος καὶ τὸ στόμιον τοῦ Εὐξείνου; Ἡ τελευταία τοποθεσία ἐνεκρίθη καμψήφει ὑπὸ τῶν χανουμισσῶν, αἵτινες ἐκλέγουσι πάντοτε, ὅπως διημερεύσωσι, τὰς γραφικωτέρας καὶ ποιητικωτέρας θέσεις. Δύνανται τοῦλάχιστον ἀόρατοι αὐταὶ νὰ θαυμάζωσιν ὠραῖον πανόραμα.